

KEZDET

Valami. Időből kirekesztve.
Ember jött. Csodálva méregette.
Kutya szaglászta, majd levizelte.
Így kezdődött el a történelme.

ESZMÉLÉS

M. L. King halálára

Elmozdult
(Ha nem is esett le)
Egy kő a szívemről.
Látom: a szavakra
Fegyverek felelnek.
Jó jel!
Szavak — sorakozó!

VALÓSÁG

Álom-medréből visszakényszerítve
A nappalok horzsoló hüvelyébe
Sívó
A szó.

SZABVÁNY

Téren nyüzsgés.
Léptek mérnek:
Kilépik a terebélyed.

VIGASZ

Teredből
te is
részesülsz.

ÉVSZAK

Éjjel-nappal
Ólomfoglatban.

TOLNAIEK MÁRVÁNYA

Mivel táplálták be
Mi ég belsejében
Hogy nem merül ki
Fehérteni?

VISSZAJÁRÓL

Fát csinálni vaskarikából.

HAJNAL

Még egy simítás álmodon.

REGGEL

Ráspolyával simára reszel.

KERT

Sűrített derű.

MAGÁNY TERHE

Sziklahasadás.

A SZERELEM

Dehogy említettük
Míg jó ízét hordoztuk a szánkban
Míg nedvei szívünkig nyomultak
Míg sodrása testünk egybefonta
Eszünkbe se jutott

A szerelem

Íz. Nedv. Mámor.

AMIRŐL SOSE BESZÉLÜNK

Annyi minden lehet az ember.
És még annyi kapcsolataiban:
Törtető, zsarnok, béketűrő, meghunyászkodó...
S mi lettünk mi egymásnak, Renátám.
Hogy annyi esztendő zuhatagán át
Elmosatlanul őrizem képed,
És nem merlek felkeresni,
Szép városod messze elkerülöm —
Kényelem, gyávaság, beletörődés,
Vagy irtózás, de mitől?
Viszonyunk olyan volt,
Mint ciklámencsokrocskák
A környék lányai kezében.
Látom most is, ahogy kínálgatják
Azon a meghitt téren.
És érzem a szédület pillanatát
A Maksimirban, a torkomban érzem.
Nem tudtam akkor egy szót se mondani,
És te sem szóltál akkor egy szót sem,
Elakadt szavunk.
Irtóztató lenne, irtóztató,
Ha nem azzal kezdenénk
Egy véletlen találkozáskor,
Azzal a tömör hallgatással.
Irtóztató, ha megoldódna nyelvünk
S ahogy már illik értelmes emberekhez,
Elbeszélgetnénk, Renátám,
Lakásról, gyerekekről, netán az időjárásról,
Meg hogy mire vittük az életben.
Irtóztató lenne, irtóztató.

VEZEKLÉS

Azt a kis fenntartást
Nyilvánvaló erényeiddel szemben,
Melyről még holtodban se mondott le gyaróságom.
Kimondatlanul hordom magamban
Védtelen arcod emlékével.

Ó, feloldozhatatlan vétkem!

KROKI

Acs Józsefnek

Kiemeled az időt a tájból.

Citerák törnek. Hálók szakadoznak.
A Tisza visszahúzódik vásznaidról.
Elpattant húrok siratják tűzfalaid.

Suhogó örvénylés a levegőég.

S pergettyűzöl lökődve nyomában.
Izzó lemezek röpitnek transzcendenciákba.

Látószögünkbe ilyképp ékelődöl.

Es mit nem teszel még
E parttalan vonulásban!

TÁJKÉP

Dobóé

Emlékezetből kél a nap.
Föld alól süt a h á z r a:
Távol ködéből kiszakad.
Szemünket körüljárja.

ÖLÉS

sor
áthúzva
még leíratlan
elcsinált mondanivaló

akármi lett volna
csak az ne

hangjától megfosztott visszhang
idétlen szája
a mondatlannak

KEGYES ERŐSZAK

Anyám emléke

Úgy dolgozott mondják
Hogy az imádság volt

(Halálakor alig tudtuk
Imára kulcsolni kezét).

(73. augusztus—deceinber)